

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

De Ervditione Religiosorum

Humbertus <de Romanis>

Ingolstadii, 1591

VD16 H 5888

16. Aduersaria obedientiae.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-50980](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-50980)

super eum: & sic in duram seruitutem eum ponunt. Homo remissus semper habet pugnam, & nunquam victoriam: nec promissam vincenti latitiam. Vincenti dabo manna absconditum. Quintum, est assuefactio. Equus acquiescit circumvolutionibus, vt facilius ad voluntatem assessoris flectatur. Religiosus qui in voluntate sua nutritur, destruitur. In vitis Patrum, Antonius præcepit Paulo simplici heremitæ, suere & dissuere vestimenta sua, texere & frangere spotulas: vt voluntatem eius flexibilem & obedientem faceret.

De his qua obedientia aduersantur.

CAPVT XVI.

Obedientiæ proprius sensus & propria voluntas specialiter aduersantur. Sensus proprius est qui non est communis. Circa quem est reprehensibilis, si sociis non sit suasibilis: reprehensibilis verò est, si non sit subiectus ei qui tenet locum Dei: maximè autem reprehensibile est, si Deo non sit subiectus. Determinandus est potius respectu superioris, quàm respectu inferioris. Sicut enim non dicitur prælatus proprietarius, quantum ad bona temporalia, si non disponat de illis ad voluntatem eius qui inferior est: sic nec dicendus est proprietarius quantum ad sensum, si sensus eius non sit subiectus sensui inferioris. Proprius sensus valde periculosus est ei qui in religione est. Bernardus in sermone. Lepra proprii consilij eo perniciosior quo occulta: & quantò plus abundat in homine, tantò sibi sanior esse videtur. Hic illorum est, qui zelum

Apo. 2.

Li. 1. in Vita S. Pauli simplici. circa med.

Serm. 3. in tempore resurrectionis, & est

*de mersio-
ne Naamã
circa me-
dium.*

lum Dei habent, sed non secundum scientiam : sequentes errorem suum, & obstinati in eo, ita vt nullis velint consilijs acquiescere. Hi sunt vanitatis diuifores, inimici pacis, charitatis expertes, vanitate tumentes, placentes sibi, & magni in oculis suis : ignorantes Dei iustitiam, & suam volentes constituere. Et quæ maior superbia, quàm vt vnus homo toti congregationi consilium suum præferat : tanquam ipse solus spiritum Dei habet ? Idololatriæ scelus est non acquiescere : & quasi peccatum ariolandi. Ecce nunc qui se faciunt religiosiores, qui non sunt sicut cæteri hominum, idololatræ & arioli facti sunt. Non debet hominem regere in claustro proprius sensus, qui eum rexit in mundo. Non debet eum habere pro duce, qui in tot foueas eum præcipitavit. Non facietis ibi, quæ nos hic facimus hodie, singuli quod sibi rectum videtur. Proprius sensus est oculus veteris hominis, oculus inquam, caligans, sicut oculi solent in senibus caligare. Oculus iste est destruendus, sicut & cætera membra veteris hominis. Mortificate membra vestra quæ sunt super terram. Item Proprius sensus est oculus scandalizans & ideo eruendus. Si oculus tuus dexter scandalizat te, erue eum, & proijce abs te. Sicut equus videns non est idoneus circuire ad molam : sic qui in religione est, non est aptus volubilitati obedientiæ, nisi oculus propriij sensus ei erutus fuerit. Proprius sensus est consiliarius infidelis : de quo non est confidendum : eo quod nimis coniunctus est carni. Noli consiliari cum socio tuo. Item iudex est, qui meritò suspectus habetur,

Deu. 12.

Cor. 3.

Matth. 5.

Eccles. 37.

*In tractat.
de gradib.
humilita-
tis, ca. in-
quirimus.
circa me-
dium.*

*In ser. de
mersione
Naaman
in Iordane.*

*Eodem loco
proxime
citato in
codē Bern.*

Eccles. 18.

tur, eò quod inordinato amore, vel odio, vel timore peruertatur. Bernard. in libro de confide. Amor vel odium, veritatis nescit iudicium. Et notandum, quòd vna ratio, quare aliquis religionem ingreditur, est hæc: vt Deus plenius in eo dominetur. Cùm aliquis vult recuperare castrũ amissum, vbi sunt multæ portæ per quas oportet eum intrare: primo oportet eum habere ingressum primæ portæ. Si non habet eius ingressum, non habet ingressum secundæ. Velut prima porta est sensus. Si non habet Deus sensum hominis: non habet eius voluntatem, nec perfectè ei dominatur. Obedientiæ multum aduersatur propria voluntas. De qua Bern. Voluntatem dico propriam quæ non est cõmunis Deo & hominib⁹: sed omni casu quod volumus, non ad honorẽ Dei vel proximi profectum, sed propter nos ipsos facimus, proprijs satisfaciẽdo affectibus. Hæc in viro religioso displicet Deo, placet diabolo, & religioni multũ nocet. Non mirum si Deo multũ displicet, cùm dominiũ suum ei auferat. Gregorius de superbo: Quasi à se iugum dominationis conditoris excutit, cui per inobedientiam subesse contemnit. Bern. Propria voluntas, recta fronte cõtraria est charitati, qua Deus est aduersus huiusmodi exercens inimicitias. Quid enim odit Deus vel punit, nisi propriam voluntatẽ? Cesset propria voluntas: & infernus non erit. Diabolo multũ placet. A voluntate tua auertere. Si præstes animæ tuæ concupiscentias eis, faciet te in gaudium inimicis tuis. Propria voluntas multum nocet & ei in quo est, & cæteris qui in con-
grego

gregatione sunt. Cæteris nocet scandalizando
 eos. Bern. Vnde scandala: nisi quòd sequèdo vo- *In ser. de*
 luntatem propriã, & quod apud nos temerè dif- *subiectione*
 finimus, si quomodo prohiberi cõtingat vel im- *propria vo-*
 pediri, statim in murmur & scandalũ prorum- *luntatis à*
 pinus? Sibi in quo est, multũ nocet. Primo Dei *medio.*
 beneficia subtrahendo. Gregor. Dignum est, vt
 ab eius beneficijs sit quilibet extraneus, qui eius
 iusionibus non vult esse subiectus. Secundo,
 meritum eius euacuando: Quare ieiunauimus, *Isai. 58.*
 & non aspexisti? Et subditur: Ecce in die ieiunij
 vestri inuenitur voluntas vestra. Bern. Grande *Serm. 71.*
 malum propria voluntas, qua fit vt bona tua, *super Can-*
 bona non sint: quia non sapit Deo ieiunium, *tic. in med.*
 quod non sapit obedientiam, sed vitium pro-
 priæ voluntatis. Ego autem in silentio, & in om-
 ni obseruantia regulari, id ipsum sentio. Tertio,
 eum confundit. Cõfundetur Israël in volunta- *Osea 10a*
 te sua. In hoc confundetur, qui propriã volun-
 tatem sequitur, quia contrarium ei accidit eius
 quod intendit. Quærit alicubi consolationẽ, &
 ex hoc postea maiorem habet desolationẽ: vel
 in remorsione conscientie, vel in punitione pœ-
 nitentię, vel in infirmitate, quæ quandoque ex
 hoc sequitur. Qui plus vult facere volunta-
 tem suam in religione, plus cogitur facere
 contra eam. Cũ enim talis non habeat gra-
 tiam illam apud DEVM vel homines, quam ha-
 bet verus obediens, multa non conceduntur
 sibi, quæ conceduntur verè obediendi. Ionas
 qui effugere voluit, vt Dei voluntatem non *Lib. 6. mor.*
 impleret: impleuit eam inuitus. Gregorius: *cap. 13. in*
 Ecce Ionam fugituum DEI, tempestas in- *princip.*
 uenit,

uenit, fors ligat, mare suscipit: & quia actoris voci obedire renititur, ad locum, quo missus fuerat, suo carcere reus portatur. Quarto hominem in afflictione ponit, vnde Saul inobedientem malignus spiritus exagitat. 1. Reg. 16.

De partibus obedientia.

CAPVT XVII.

Eccles. 10.

Prou. 30.

Lib. 35. moral. cap. 33. in principio.

In lib. de dispens. & precepto inter prin. & med.

DE partibus obedientia notandum, quod est obedientia reprehensibilis, & est obedientia commendabilis. Obedientia reprehensibilis triplex est. Prima est, cum aliquis obedit creaturae inferiori homine, vt pecunia. Pecunia obediunt omnia. Secunda est, cum ex remissione superioris, & ceruicofitate inferioris accidit, quod ille obedit qui debet imperare, & membrum inferius est super verticem: & qui debuit esse supra, est infra. Per tria mouetur terra, & quartum non potest sustinere: per feruum cum regnauerit. Tertia est, cum aliquis suo superiori in malo obedit. Gregor. in moral. Nunquam per obedientiam malum licet fieri. Aliquando autem licet bonum quod agitur, per obedientiam intermitteri. Idem. Caueant subditi, ne plus quam expedit sint subiecti: ne dum plus quam expedit student subijci, superiorum compellantur vitia venerari. August. Sic modus obedientia tenendus est, vt bonis in malo non consentias: malis in bono non contradicas. Obedientia commendabilis duplex est. Quaedam sufficiens, quaedam abundans. Sufficiens est voluntas implendi praecipuum vel mandatum superioris

iuxta